

sedmikrásky

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2010
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2013

ISBN 978-80-87497-41-8

Ta zelená kvetoucí louka jí vždycky patřila. Nebylo nijak těžké ji získat. Stačilo jen přenechat podkrovní pokoj jejich venkovského domu sestře. Nechápala, jak její sestra mohla na takovou dohodu přistoupit, vždyť to byl docela obyčejný podkrovní pokoj. Nahlas však nic neřekla, aby si to sestra náhodou ještě nerozmyslela a nepožadovala něco víc.

Louka přímo navazovala na jejich zahradu a byla zarostlá hustou divokou trávou. Když byla malá, dosahovaly jí konečky trávy až po bradu, avšak teď v dospělosti to bylo sotva po pás. Když po louce ladným krokem procházela a pohledem hledala kvítí, které by utrhla, tráva jí hladila nohy. Potřebovala ticho, jinak by kouzlo neúčinkovalo. Hledala sedm různých druhů kvítí, které si dá večer pod polštář. Tak se to o letním slunovratu dělá, aby ho ve snu spatřila. Muže, za něhož se provdá.

Když jako malá trhala kvítí poprvé, věřila tomu a sestra si ji dobírala.

„Ty chceš určitě vidět Viktora,“ posmívala se jí.

Už tehdy byla naivní a hloupá. Nezáleželo jí na Viktorovi, nýbrž na někom úplně jiném. Bylo to její tajemství.

Od té doby ten obřad praktikovala každý rok.

Teď už byla samozřejmě příliš velká na to, aby takovým pověrám věřila, a přesto to pro ni bylo důležité. A krom toho neměla na práci nic lepšího, konstatovala trpce v duchu. Rodiče pokaždé trvali na tom, že slunovrat budou slavit v ústraní na venkově, což jí působilo čím dál větší utrpení. Letos byla navíc pozvaná na oslavu ke kamarádce Anně, jejíž rodiče pořádali velký večírek a dovolili svým dětem, aby si i ony pozvaly své kamarády.

Otec jí však plány překazil.

„Budeme slavit jako vždycky. Všichni společně. Dokud u nás bydlíš, budeš slunovrat trávit s námi.“

Při těch slovech se jí zmocnila doslova panická hrůza. Copak otec nechápe, že to přehání? Bude trvat desítky let, než bude vůbec moct pomyslet na vlastní bydlení. Sestru, kterou nikdy nikdo na žádný večírek nepozval, ani nenapadlo se za ni přimluvit. Sestře na venkově s rodiči nic nechybělo, a dokonce se zdálo, že jí je příjemná společnost těch podivných hostů, kteří po setmění vycházeli ven ze sklepa a usazovali se na verandě, kde matka pro jistotu vždy předem stáhla žaluzie, aby dovnitř bylo vidět co nejméně.

Nenáviděla je. Na rozdíl od zbytku rodiny nedokázala k těm zuboženým, zapáchajícím lidem, kteří nebyli schopni vzít život do vlastních rukou, cítit náklonnost ani soucit. Copak se nezmůžou na nic jiného, než se schovávat u nich ve sklepě? To jim opravdu stačí tak málo? Ona by se s takovým málem nespokojila. Vlastně nebyla spokojená nikdy. Nikdy a s ničím.

„Miluj bližního svého,“ promlouval jí do duše otec.

„Člověk by měl být vděčný za to, co má,“ přizvukovala mu matka.

Ona je však už dávno přestala poslouchat.

Všimla si ho, právě když trhala čtvrtou květinu. Zřejmě ze sebe vypravil nějaký zvuk, jinak by ho vůbec ne-

zaregistrovala. Rychle odtrhla soustředěný pohled od lučního kvítí a otočila se. Oslnilo ji slunce, takže viděla jen tmavou siluetu. Nezahlédla, kdo to je, ani nedokázala odhadnout jeho věk.

Rukou si zastínila oči a přimhouřila je. Teprve nyní ho poznala. Viděla ho před pár dny s otcem, když večer přivedl nové hosty. Byl vyšší než většina ostatních. Ne starší, jen vyšší. A také mohutnější. Měl ostře řezané vystouplé čelisti a široká ústa, díky nimž vypadal jako americký voják z nějakého filmu.

Jeden druhého bez hnutí pozorovali.

„Co děláš venku? Máš být ve sklepeč,“ poučila ho se zdviženým nosem, ačkoli věděla, že jí nerozumí.

Nikdo z jejich hostů neuměl švédsky.

Protože muž dál mlčel a nehýbal se, povzdychla si a znovu se pustila do trhání kvítí.

Zvoneček.

Kopretina.

Vtom za sebou zaznamenala pomalý pohyb. Ohlédla se, aby se podívala, kam má muž namířeno, a zjistila, že přistoupil blíž.

Jednou byla s rodiči na Kanárských ostrovech. To bylo poprvé a naposledy, co jeli na normální dovolenou k moři. Tamní ulice byly plné toulavých psů, kteří obtěžovali turisty, ale otcí se je dařilo odhánět.

„Kšc,“ zasyčel pokaždé a hodil jim kámen opačným směrem, aby odlákal jejich pozornost.

Většinou se mu to povedlo. Pes se rozběhl za kamenem a nechal je na pokoji.

Ten muž na louce jí ty toulavé psy připomněl. V jeho očích bylo cosi nevypočitatelného, nedefinovatelného. Snad dokonce zlomyslného. Znejistěla. Náhle nevěděla, jak se zachovat. Hodit kamenem nepřicházelo v úvahu. Letmý pohled směrem k domu ji pouze utvrdil v tom, co dobře věděla: že rodiče se sestrou odjeli do

města pro čerstvé ryby. To byla další takzvaná tradice, kterou si vymysleli, jen aby udrželi zdání normální rodiny. Ona s nimi jako vždy jet odmítla, raději si chtěla v klidu natrhat kytičku.

„Co chceš?“ vyhrkla podrážděně. A taky trochu bázlivě. Na svůj instinkt se mohla spolehnout a dobře věděla, co to je skutečné nebezpečí. Všechny smysly jí napovídaly, že musí okamžitě ovládnout situaci. Pevně sevřela ruku v pěst a cítila, jak ji stonky květin škrábou do dlaně. Chyběla jí už jen jedna. Sedmikráska. Pěkná, ale plevel, jak říkával její otec.

Mladík mlčky postoupil ještě o pár kroků blíž, až od ní byl sotva na dva metry. Po tváři se mu pomalu rozlil široký úsměv. V tu chvíli pochopila, o co mu jde.

Její nohy byly rychlejší než myšlenky. Morkem kostí jí projel útekový reflex a rozběhla se. Byla ani ne dvě stě metrů od domu a nahlas volala o pomoc. Její kvílivé výkřiky však pohltilo ticho louky. Suchá zem utlumila dusot jejích pružných nohou, stejně jako těžkou ránu, když ji po pouhých pár krocích povalil na zem. Jako by si byl od začátku jistý, že mu neunikne, a náskok jí dopřál jen proto, že ho její útěk vzrušoval.

Otočil ji na záda a začal z ní strhávat šaty. Počínal si tak systematicky, až jí blesklo hlavou, že to určitě nedělá poprvé. Bránila se jako zvíře, avšak marně.

Když bylo po všem a ona ležela plačící v kráteru, který svými těly vyhloubili ve vysoké trávě, věděla, že se s tím nikdy nevyrovná. V zatnuté pěsti, jejíž klouby měla rozdrásané tím marným zápasem, ještě stále svírala kytičku lučního kvítí. Náhle ji pustila, jako by se o ni spálila. Teď už jí k ničemu nebyla. Už věděla, čím tvář se jí bude zjevovat ve snu.

Zaslechla zvuk blížícího se auta rodičů, ale stále ještě nebyla schopná vstát. Pozorovala mraky na obloze, které jako by si hrály na honěnou. Vypadalo to, že na

světě se nic nezměnilo, ačkoli ten její byl navždy v troskách. Ležela tam do té doby, než ji rodiče začali hledat. Když ji nakonec našli, už to však nebyla ona, nýbrž někdo úplně jiný.